

Πρεβεζάνικα Χρονικά

Αρ. 43-44 (2007)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 43-44 (2007)

Το πατρικό μας, Τελώνης ή Φαρισαίος

Βαγγέλης Ν. Κολιός

doi: [10.12681/prch.28876](https://doi.org/10.12681/prch.28876)

Copyright © 2022, Βαγγέλης Ν. Κολιός

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Κολιός Β. Ν. (2022). Το πατρικό μας, Τελώνης ή Φαρισαίος. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, (43-44), 419-421.
<https://doi.org/10.12681/prch.28876>

Βαγγέλης Ν. ΚΟΛΙΟΣ

Το πατρικό μας

Αδελφέ μου: Μου γράφεις
Ότι βούλεσαι, στον τόπο μας να πας.
Όταν σ' αξιώσει ο Θεός,
να πας στο χωριό μας
–Καλότυχος που θα μπορέσεις–
Πρόσεξε: Μ' ευλάβεια
να μπεις στο πατρικό μας.
Σε περιμένουν οι ευχές
Των γονικών μας.
Τους ίδιους δεν θα βρεις,
εκεί στην πόρτα,
ή πλάι στο τζάκι,
ή στο παράθυρο κοντά να περιμένουν,
θες να τους βρεις
μες στην ψυχή σου.
Θα τους ακούσεις να σου πουν:
«Καλώς τον».
Να τους φιλήσεις κι από μένα,
Και να τους πεις: «Τους αγαπώ».
Κι όταν γυρνάς μέσα στο σπίτι,
ή στην αυλή, ή στα χωράφια,
όπου θα βρίσκεις
κάθε τι που τους θυμίζει,
να τους μιλάς.
Να πας και ως τους τάφους
των γονιών μας,
και το καντήλι τους ν' ανάψεις.
Να βασταχτείς και να μην κλάψεις.
Κι αν πάλι σου 'ρθουν
δάκρυα στα μάτια,
να μην ντραπείς και τα σκουπίσεις,
ας τα να τρέξουν,
και τα παλιά να θυμηθείς.

Εκεί στο σπίτι που θα πας,
να πεις νερό με το τσουκάλι.
Θυμάσαι; Όπως πίναμε παλιά.
Και το ντουφέκι του παππού
που είναι στην αστρέχα, να καθαρίσεις,
και τα χορτάρια στην αυλή.
Και να ποτίσεις την μηλιά
που 'χε φυτέψει η βάβω μας,
και τα λουλούδια που 'χε
η μάνα μας, τριγύρω στην αυλή.
Και να κλαδέψεις του παππούλη την ελιά.
Και να καθίσεις στο πεζούλι του πατέρα,
κι ένα τραγούδι παλαικό να τραγουδήσεις,
«Βαρέθηκα την ξενιτιά», του «Μπότσαρη»
όποιο και να 'ναι, απ' αυτά που ο πατέρας μας
τραγούδαγε παλιά.
Κι όταν θα φτάσει ο καιρός να φύγεις
αδερφέ μου,
Πρόσεξε: Κλείσ' το καλά το πατρικό μας
και να γυρίσεις το κλειδί δύο φορές.
Μην μπουν οι κλέφτες και μολύνουν
των γονιών μας τις ευχές.
Κλείσ' το καλά το πατρικό μας,
Τη βρυσομάνα της αδελφικής αγάπης μας.
Και φορτωμένος με ευχές γονέων
κι αδελφική αγάπη,
όπως την είχαμε παλιά.
Τη βιοπάλη της ζωής συνέχισε.

Τελώνης ή Φαρισαίος

Κύριε:
Μπαίνοντας την Κυριακή,
που ανοίγει το τριώδιο,
μεσ' το ναό σου,
Σκέφτομαι ποιος είμαι εγώ;
που να σταθώ; Και πώς;
Για να προσευχηθώ;
Είμαι Τελώνης ταπεινός
με πλήθος αμαρτίες;
Κι αθόρυβα να πάω
σε μια άκρη, μια γωνιά;
Με συντριμμένη την καρδιά.
Ή είμαι Φαρισαίος
με «υψηγορία»
και φουσκωμένα τα μυαλά;
Όποιος και να 'μαι
Κύριε, Εσύ με ξέρεις,
και σαν Οικτίρμον
Δέξαι με «μετανοούντα, ίκέτην»
«Εὐσπλάχνω σου ἐλέει».